

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/168/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206288
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617206288.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Obec Svätý Kríž, Svätý Kríž 152, IČO: 00 315 508, zastúpený JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom so sídlom Letná 61, Spišská Nová Ves, IČO: 42 109 264, proti žalovanému: I. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. U. XX, zastúpený 1/ JANČI & Partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Belopotockého 720/2, Liptovský Mikuláš, IČO: 47 258 748, 2/ JUDr. Jurajom Ďurajdom, advokátom so sídlom U. XX, V., o zaplataenie 84.699,87 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/30/2017-231 zo dňa 11.01.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 84.699,89 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 84.699,89 eur od 11.10.2011 do zaplataenia, ako aj vo výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec mu v tomto rozsahu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 84.699,89 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 84.699,89 eur od 11.10.2011 do zaplataenia. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu vo výške žalovanej sumy, ktorú mu spôsobil tým, že neoprávnene poberal plat starostu obce, za čo bol právoplatne uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a/ Trestného zákona, a to rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T 10/2016 zo dňa 27.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To 117/2016 zo dňa 01.06.2017. Po právnej stránke kvalifikoval súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobcom podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bránil tým, že aj keď preukázateľne vykonával funkciu starostu v rozpore so zákonom, treba mať na zreteli, že túto funkciu a všetky činnosti s ňou súvisiace reálne vykonával podľa príkaznej zmluvy, a preto mu minimálne patrí obvyklá odplata za túto činnosť, z ktorého dôvodu žalobcovi žiadna ujma nevznikla, súd prvej inštancie k predmetnému uviedol, že v zmysle nálezU Ústavného súdu SR z 23. novembra 2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011 (ďalej aj „nález ústavného súdu“) bol v danom prípade viazaný nielen tým, kto sa dopustil protiprávneho konania, t. j. otázkou viny a trestu, ale aj ďalšími skutočnosťami, ktoré boli podmienkou odsúdenia obžalovaného, teda aj vznikom škody a jej v odsudzujúcom rozsudku ustálenou minimálnou výškou. Okresný súd sa nestotožnil ani s obranou žalovaného, že žalobný návrh nie je dostatočne určitý a zrozumiteľný. Opisanie

rozhodujúcich skutočností slúži na vymedzenie predmetu konania po skutkovej stránke a predstavuje samotný základ žaloby. Judikatúra za rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Základ nároku žalobcu bol v danom prípade ustálený vo výroku trestného rozsudku, na ktorý poukázal a ktorým rozhodnutím bol civilný súd viazaný (§ 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). Čo sa týka ďalšej žalovaným uplatnenej námietky premlčania, okresný súd dospel k záveru, že táto nie je dôvodná. Uviedol, že nárok na náhradu škody sa premlčí v subjektívnej 2-ročnej lehote odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Objektívna premlčacia doba v prípade škody spôsobenej úmyselne je 10-ročná a začína plynúť odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Pri úvahe o tom, kedy sa poškodený dozvedel o škode, podľa ustálenej judikatúry treba vychádzať z preukázaných vedomostí poškodeného o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, t. j. kto je zodpovednostným subjektom a o výške škody tak, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. V danom prípade sa žalobca dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá a v akej výške nadobudnutím právoplatnosti rozsudku súdu, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo zavineného protiprávneho konania, t. j. dňom 27.06.2016, od ktorej doby začala plynúť subjektívna premlčacia 2-ročná lehota, počas plynutia ktorej podal predmetnú žalobu. Súd prvej inštancie zopakoval, že výška škody bola predmetom dokazovania vykonaného v trestnom konaní a v odsudzujúcom rozsudku bola ustálená len jej minimálna suma, ktorou bol v sporovom konaní viazaný. Zachovaná bola aj objektívna premlčacia lehota (v rámci ktorej plynie subjektívna premlčacia lehota), ktorá je v danom prípade 10-ročná. Nárok na náhradu škody si žalobca uplatnil prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne v rámci trestného konania, čo malo za následok spočívajúce premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka, kedy premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynula a opätovne začala plynúť od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku, t. j. 27.06.2016. Súd sa nestotožnil ani so skutkovým tvrdením žalovaného, že nárok na náhradu škody nebol v rámci trestného konania uplatnený riadne. Žalobca ako poškodený si prostredníctvom svojej zástupkyne jednoznačne uplatnil nárok na náhradu škody vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia, teda dostatočne konkrétnym spôsobom. Súčasne s uložením povinnosti na zaplatenie náhrady škody vo výške žalovanej sumy uložil súd prvej inštancie žalovanému zaplatiť aj úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to vo výške 9,5 % zo sumy 84.699,89 eur od 11.10.2011, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni konca obdobia, za ktoré žalovaný neoprávnene poberal plat starostu do zaplatenia. O trovách konania žalobcu rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal plný úspech vo veci, priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Okresnému súdu vytýkal, že konanie vedené pred ním má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bližších podrobnostiach uviedol, že žalobca pri uplatňovaní svojho nároku tento v žalobe nijak bližšie nešpecifikoval, iba odpísal skutkovú vetu z trestného rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016, sp. zn. 3T 10/2016. Takisto žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku s poukazom na skutočnosť, že minimálna výška škody bola súčasťou skutkovej vety trestného činu, za ktorý bol žalovaný odsúdený. Okresný súd sa nesprávne stotožnil s takto špecifikovaným skutkovým a právnym stavom a na pojednávaní dňa 11.01.2018 odmietol vykonať akýkoľvek dôkaz s odôvodnením, že v zmysle § 193 CSP je viazaný trestným rozsudkom v celom rozsahu. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní však mylne a nesprávne interpretoval nález Ústavného súdu SR z 23.11.2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011-55. Obsah tohto nálezu doplnil o vlastnú úvahu týkajúcu sa viazanosťou minimálnej výšky škody, ktorá úvaha však ide nad rámec samotného nálezu a je v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo 41/2011 zo dňa 17. mája 2012. Z nálezu ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ je znakom skutkovej podstaty trestného činu spôsobenie škody na cudzom majetku, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodeného nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či žalobcovi bola trestným činom spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskom právnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom bol viazaný právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchatela za trestný čin. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu však zároveň vyplýva, že napriek nálezu Ústavného súdu SR stále platí, že občianskoprávny súd nie je

viazaný výškou škody, aj keď bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená. Vyplýva to z toho, že v trestnom konaní sa výška škody spravidla nezisťuje presne. Z vyššie uvedených skutočností celkom jednoznačne vyplýva, že v zmysle prelomového nálezu ústavného súdu sú civilné sudy v konaní o náhradu škody viazané existenciou nároku na náhradu škody. Jej výšku je však potrebné v každom jednotlivom prípade skúmať, pretože jej výška v trestnom konaní nie je riadne zistená. S poukazom na uvedené skutočnosti vyslovil odvolateľ presvedčenie, že súd mal vykonať vo veci dokazovanie ohľadom výšky uplatnenej škody, ktorú od počiatku žalovaný rozporoval. O to viac, keď Okresný súd Liptovský Mikuláš v odsudzujúcom rozsudku výslovne uviedol, že pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie pripojením spisov z prebiehajúcich občianskoprávných konaní za účelom presného ustálenia právneho dôvodu a rozsahu uplatneného nároku na náhradu škody. Za ďalšie napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne aj preto, lebo nesprávne vyhodnotil žalovaným vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú. V nadväznosti na uvedené odvolateľ uviedol, že žalobca si v trestnom konaní náhradu škody riadne a včas neuplatnil, a preto sa jeho právo premlčalo. Žalobca si škodu neuplatnil v trestnom oznámení zo dňa 17.07.2012, ani v ďalších jeho procesných úkonoch. Premlčacia lehota v danom prípade mala plynúť odo dňa splatnosti jednotlivých čiastkových súm, pre ktoré platila samostatná premlčacia lehota. V prípade trestného konania sa právo považuje za uplatnené v okamihu, keď si poškodený výslovne uplatní právo na náhradu škody a túto škodu aj riadne vyčíslí, resp. špecifikuje. Nepostačí, ak výška škody vyplýva len z vykonaného dokazovania. V danom prípade splnomocnená zástupkyňa žalobcu uviedla v trestnom konaní do zápisnice, že si uplatňuje škodu vo výške, ako je uvedená v uznesení o vznesení obvinenia, čo je nepostačujúce. Nesprávne je aj tvrdenie, že subjektívna premlčacia doba v prípade uplatňovania škody súvisiacim s odsudzujúcim rozsudkom začína plynúť až okamihom nadobudnutia právoplatnosti trestného rozsudku. Za ďalšie súd uvádza, že v danom prípade je zachovaná objektívna premlčacia doba 10 rokov, ktorá začína plynúť v zmysle ustanovenia § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Toto zistenie súdu je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keďže žalobca si uplatňuje nárok na zaplatenie škody, ktorá vznikla už v roku 2006, konkrétne podľa špecifikácie nároku žalobcom prinajmenšom od roku 2006 do 10.10.2011. Ak teda škoda vznikla žalobcovi prinajmenšom od roku 2016 a žalobu podal na súd dňa 04.09.2017, nemohla byť zachovaná objektívna premlčacia doba. Ďalej súd uvádza v bode 9 odôvodnenia rozsudku, že nárok na náhradu škody si žalobca uplatnil prostredníctvom svojej splnomocnenej zástupkyne v rámci trestného konania, čo malo za následok spočívanie premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka, kedy premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynula a opätovne začala plynúť od nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho trestného rozsudku, t. j. 27.06.2016. Toto zistenie je zmätočné. Na jednej strane totiž súd uvádza, že premlčacia doba začala plynúť nadobudnutím právoplatnosti trestného rozsudku a na druhej strane tvrdí, že v rámci trestného konania nastalo tzv. spočívanie premlčacej doby v dôsledku uplatnenia nároku poškodeným, a teda premlčacia doba počas tohto uplatnenia po dobu konania neplynula. Súd si teda v odôvodnení sám odporuje v zásadných otázkach týkajúcich sa začatia plynutia premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu preto je v tejto časti rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. To isté platí aj v odôvodnení priznaného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaného vyzval na uhradenie škody dňa 11.10.2011, resp. inokedy, a preto je jeho nárok na zaplatenie úroku z omeškania počnúc dňom 11.10.2011 nedôvodný.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Súd v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne, jasne, určito, zrozumiteľne a logicky vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia. K jednotlivým námietkam žalovaného uviedol, že pokiaľ sa týka skutkového stavu uvedeného v žalobe, tento sa zhoduje so skutkovou vetou výroku o vine trestného rozsudku. Bolo preto prirodzené a logické, že žalobca nemohol v žalobe uviesť iné skutočnosti, než tie, ktoré boli objektívne zistené v trestnom konaní a ktoré sa premietli aj do skutkovej vety o vine v trestnom rozsudku. Preto ak vymedzenie skutkovej vety v trestnom rozsudku bolo dostatočné na odsúdenie žalovaného, nemožno polemizovať o tom, či vymedzenie skutkových tvrdení v žalobe je dostatočné. Pokiaľ sa týka námietky o nesprávnom názore súdu o viazanosti rozsudkom v trestnej veci, v tomto smere žalobca tak, ako odvolateľ poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, ako aj už uvádzaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 269/2011-55 z 23.11.2011. Zdôraznil, že výrok o vine v odsudzujúcom trestnom rozsudku obsahuje skutkovú a právnu časť. Obe časti tvoria jeden celok a nemožno ich oddeľovať. Pokiaľ znakom skutkovej podstaty trestného činu je aj spôsobenie väčšej škody, je súd viazaný trestným rozsudkom aj čo do výšky škody zistenej v trestnom konaní. Aby bolo možné v trestnom konaní konštatovať, že bol spáchaný určitý trestný čin, musia byť naplnené všetky jeho znaky skutkovej podstaty, inak trestný súd nemôže osobu uznať vinnou z daného trestného činu,

lebo v zmysle Trestného zákona by sa nejednalo o trestný čin. V danom prípade je preto argumentácia žalovaného o potrebe osobitného dokazovania čo do výšky škody nedôvodná, pretože ak by nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty v danom prípade podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a/ Trestného zákona. Nemožno sa stotožniť s názorom, že civilný súd nie je vôbec viazaný výškou škody zistenej v trestnom konaní. Tento názor bol podľa žalobcu už prekonaný spomínaným nálezom ústavného súdu, ktorý sa síce výslovne otázkou viazanosti civilného súdu výškou škody nezaobrá, avšak tento nálež je postavený na rešpektovaní princípu právnej istoty. Civilný súd je preto podľa žalobcu viazaný trestným rozhodnutím aj pokiaľ ide o minimálnu výšku škody zistenú v trestnom konaní. V tomto smere poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co 91/2016 zo dňa 09.08.2016. Interpretáciu prezentovanú súdom prvej inštancie preto žalobca označil za správnu. Navyše žalovaným uvádzaný postup by bol nevhodný, keďže by sa dokazovali skutočnosti už zistené v trestnom konaní. Celkom zjavne by bol takýto postup absurdný a odporoval ustanoveniu § 193 CSP. Okrem toho v danom prípade žalovaný ani vo svojom vyjadrení k žalobe, ani v duplike, ani na pojednávaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, z ktorých by malo vyplývať, že nedošlo k spôsobeniu škody v rozsahu uvedenom v odsudzujúcom rozsudku. Jeho námietky ohľadom potreby zisťovania vzniknutej škody sú preto účelové. Neopodstatnená je aj námietka premlčania. Žalobca si nárok na náhradu škody riadne uplatnil dňa 22.03.2013 prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne žalobcu pani I. Y.. Takéto uplatnenie bolo dostatočné, čo vyplýva zo zápisnice zo dňa 22.03.2013. Pokiaľ ide o začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, žalobca poukázal na to, že nepostačuje iba domnienka a podozrenie o zodpovednom subjekte, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť o týchto skutočnostiach. Súd v tejto časti kvalifikovane odôvodnil svoj názor o začatí plynutia premlčacej doby a námietky žalovaného sú preto neopodstatnené. Názor žalovaného, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť dňa 11.10.2011, je nesprávny a žalovaným nezdôvodnený. Žalovaný nijako nevyvetlil ani nijako nepreukázal, ktoré skutočnosti majú svedčiť o tom, že žalobca mal mať ku dňu 11.10.2011, resp. ku dňu prechádzajúcemu preukázanú vedomosť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Dôkazné bremeno pritom v tejto časti jednoznačne zaťažovalo žalovaného, ktorý bol povinný preukázať dôvodnosť ním vznesenej námietky premlčania. Nakoľko žalovaný nielenže nepredložil, ale ani len neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval jeho tvrdenie o tom, že žalobca mal mať kvalifikovanú vedomosť o škode a o osobe škodcu, je námietka premlčania neopodstatnená. Pokiaľ aj by bol nesprávny právny názor súdu prvej inštancie o začatí plynutia subjektívnej premlčacej doby od právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku, tak zjavne mohol žalobca nadobudnúť kvalifikovanú vedomosť o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá najskôr vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 06.02.2013. Dovtedy mohol mať žalobca nanajvyš domnienky, nie preukázanú vedomosť. Preto pokiaľ si žalobca uplatnil svoj nárok prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne dňa 22.03.2013, uplatnil si ho včas. To, že si žalobca riadne uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní, vyplýva aj zo samotného postupu súdu v trestnom konaní, kedy súd nijako nerozporoval postup žalobcu pri uplatňovaní nároku na náhradu škody a týmto nárokom sa riadne zaoberal. Pre prípad, že by mal odvolací súd za to, že došlo k premlčaniu práva žalobcu, žalobca namietol, že takáto námietka zo strany žalovaného je v rozpore s dobrými mravmi a netreba na ňu prihliadnuť. V tejto súvislosti zdôraznil, že spáchaný skutok súvisel práve s protiprávnym výkonom funkcie starostu obce a jedine žalovaný vystupujúci v pozícii starostu obce H. U. mal vedomosť o tom, že vykonáva mandát starostu obce nezákonne. Pokiaľ by si mala obec Svätý Kríž v rozhodnom čase uplatňovať nároky voči žalovanému, musel by tak urobiť práve starosta obce. Túto funkciu ale v tom čase zastával neoprávnene žalovaný, ktorý sám svojím konaním spôsoboval, resp. bránil tomu, aby sa uplatňovali nároky žalobcu - obce voči nemu. Je nemysliteľné, aby žalovaný svojím konaním neoprávnene zastával funkciu starostu obce, za toto konanie bol právoplatne odsúdený, v pozícii starostu obce neuplatnil nároky obce na náhradu škody (voči sebe) a ešte by z takéhoto svojho konania majetkovo profitoval s odôvodnením, že žalobca (obec) si nárok neuplatnil včas. Pokiaľ ide o námietku žalovaného čo do zaplata úrokov z omeškania, aj túto žalobca označil za nedôvodnú. Uviedol, že nárok na náhradu škody si uplatnil od 11.10.2011, t. j. odo dňa nasledujúceho po konci obdobia, za ktoré žalovaný neoprávnene poberal plat starostu obce. Občiansky zákonník pritom nevyžaduje na vznik omeškania predchádzajúcu výzvu osobe, ktorá škodu spôsobila. Navyše o tom, že si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, sa žalovaný musel preukázateľne dozvedieť najneskôr pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania v trestnom konaní.

4. Žalovaný vo svojej odvolacej replike zopakoval svoje tvrdenia o nesprávnej interpretácii nálezu Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 269/2011-55 z 23.11.2011, pritom poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. mája 2012, sp. zn. 1Obdo 41/2011, z ktorého vyplýva, že stále

platí, že občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keď bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená. Výšku škody je potrebné v každom jednotlivom prípade skúmať, pretože jej výška v trestnom konaní nie je riadne zistená. Účelom trestného konania nie je zisťovať úplne výšku škody. V danom prípade bol preto súd viazaný iba skutočnosťou, že žalovaný spáchal trestný čin, pričom ostatné náležitosti mali byť predmetom dokazovania, ktoré okresný súd nevykonal riadne. Pritom aj súd v trestnom konaní v odôvodnení výslovne uviedol, že pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie pripojením spisov z prebiehajúcich občianskoprávných konaní za účelom presného ustálenia právneho dôvodu a rozsahu uplatneného nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o námietku premlčania, aj v tomto smere mal súd vykonať dokazovanie za účelom zistenia, kedy nastal okamih začatia plynutia premlčacej doby. Súd ale takéto dokazovanie nevykonal, a preto nie je možné ustáliť, kedy tento okamih reálne nastal. Ustálený okamih začiatku plynutia premlčacej doby dňa 10.11.2011 je totožný s okamihom, kedy žalovanému zanikol mandát starostu, resp. kedy prestal poberať plat starostu. Nie je pravdou, že by žalovaný nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, z ktorého by takéto skutočnosť mala vyplývať, pretože všetky listinné dôkazy boli súčasťou pripojeného trestného spisu, ktorý však súd v rámci dokazovania ako dôkaz nevykonal. Pokiaľ ide o priznanie úrokov z omeškania, žalovaný poukázal na ust. § 563 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo o plnenie veriteľa požiadal. V danom prípade sa žalovaný mohol dostať do omeškania so splnením svojho dlhu voči žalobcovi až nasledujúci deň po tom, ako ho na plnenie žalobca vyzval. Žalobca však v konaní nepreukázal, že by žalovaného vyzval na úhradu škody dňa 11.10.2011, resp. inokedy, a preto je jeho nárok na zaplatenie úroku z omeškania počnúc dňom 11.10.2011 do zaplatenia nedôvodný.

5. Žalobca vo svojej odvolacej duplike poukázal na všetky doposiaľ produkované tvrdenia, zopakoval, že interpretácia nálezů Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 269/2011-55 z 23.11.2011 je správna, zdôraznil, že argumentácia žalovaného o potrebe osobitného dokazovania čo do výšky škody je nedôvodná, keďže ak by nedošlo k spôsobeniu škody v určitej výške, nebolo by možné kvalifikovať trestný čin podľa príslušnej skutkovej podstaty. Spôsobenie škody je pojmovým znakom trestného činu, za ktorý bol žalovaný právoplatne odsúdený. Preto ak je súd viazaný skutočnosťou, že žalovaný spáchal trestný čin, tak je viazaný celou výrokovou vetou trestného rozsudku vrátane minimálnej výšky škody zistenej v trestnom konaní. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalovaného, že v trestnom konaní výška škody nie je zisťovaná. Pokiaľ je spôsobenie škody pojmovým znakom trestného činu, je súd povinný v trestnej veci skúmať naplnenie tohto pojmového znaku, inak by nemohol obžalovaného uznať za vinného. V prípade, ak by bola spôsobená škoda v inom rozsahu, má táto skutočnosť vplyv na právnu kvalifikáciu skutku a tým aj na výšku trestnej sadzby. Pokiaľ je škoda pojmovým znakom trestného činu, musí byť škoda zistená minimálne v rozsahu potrebnom na odsúdenie páchatel'a. Argumentácia žalovaného by bola dôvodná len v prípade, ak by si žalobca uplatňoval v civilnom konaní náhradu škody vo väčšom rozsahu, než bola zistená v trestnom konaní, čo ale žalobca neurobil. Len v takomto prípade by bolo dôvodné zisťovanie výšky škody nad rámec škody zistenej v trestnom konaní. Argumentácia žalovaného by viedla k absurdnému záveru, kedy by súd v civilnom konaní tým, že by skúmala, či došlo ku škode v rozsahu uvedenom vo výroku odsudzujúceho rozsudku, tak by v podstate preskúmaval, či bol naplnený jeden z pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu. Takýto postup by bol v rozpore s viazanosťou súdu v zmysle § 193 CSP. Tiež nemožno nechať bez povšimnutia fakt, že žalovaný sa v trestnom konaní ku spáchaniu skutku priznal, na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine. Taktiež sa žalovaný ospravedlnil žalobcovi za svoje konanie a svoj skutok oľutoval. Obrana žalovaného, že škoda v uplatňovanom rozsahu nevznikla, je preto aj s ohľadom na jeho predchádzajúce vyhlásenie zjavne nedôvodná a účelová. V žiadnom prípade nemožno úkony žalovaného urobené v trestnom konaní považovať za akési oddelené od civilného konania a na tieto neprihliadať. Podľa presvedčenia žalobcu súdu v trestnom konaní nič nebránilo rozhodnúť o náhrade škody (viď R 34/1963). Pokiaľ ide o námietku premlčania, žalobca zopakoval svoje tvrdenia, že nepostačuje iba domnienka a podozrenie o škode a zodpovednosť subjektu, ale vyžaduje sa preukázaná vedomosť o týchto skutočnostiach. Rovnako tak zotrval na argumentácii, pokiaľ ide o priznanie úrokov z omeškania. Občiansky zákonník nevyžaduje na vznik omeškania predchádzajúcu výzvu osobe, ktorá škodu spôsobila. O tom, že si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, sa žalovaný musel preukázateľne dozvedieť najneskôr pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania v trestnom konaní.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia

pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 84.699,89 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku podľa § 387 ods. 1 CSP, ako vecne správne potvrdil. Vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 84.699,89 eur od 11.10.2011 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách konania krajský súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný v podanom odvolaní uvádza odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Konkrétne namieta, že okresný súd vo veci rozhodol aj napriek tomu, aby žalobca dostatočne určitým a jasným spôsobom špecifikoval výšku uplatneného nároku, ďalej to, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, nesprávne skutkové závery, nesprávne právne posúdenie veci vychádzajúce z mylnej interpretácie nálezu Ústavného súdu SR z 23. novembra 2011, sp. zn. I. ÚS 269/2011-55, tiež nesprávne právne posúdenie v otázke námietky premlčania a napokon žalovaný namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania.

8. K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa týka tvrdení žalovaného, že žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval výšku uplatneného nároku, uvedené sa nezakladá na pravde, pretože oboznámiac sa s obsahom spisu, odvolací súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu obsahuje všetky náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom. Žalobca v žalobe dostatočne jasne a určito popísal skutkový stav, ktorý umožňoval okresnému súdu o žalobe konať a rozhodnúť. Špecifikáciu svojho nároku žalobca bližšie tiež konkretizoval na pojednávaní konanom dňa 11.01.2018, na ktorom vysvetlil bližšie, z akých položiek žalovaná suma pozostáva.

9. Neobstojí ani námietka nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože súd prvej inštancie vykonal podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, podania žalobcu boli žalovanému riadne doručené, k týmto sa mal možnosť vyjadriť, obsah predložených listín žalobcom bol obom stranám známy na pojednávaní dňa 11.01.2018, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku, právni zástupcovia oboch strán prehlásili, že obsah listín nie je potrebné čítať. Správne tiež súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 193 CSP, v zmysle ktorého bol viazaný tým, že žalovaný spáchal trestný čin, čo mal za preukázané z trestného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3T/10/2016. Ani námietku o nedostatočnom vykonaní dôkazov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože z obsahu spisového materiálu vyplýva, že súd prvej inštancie vytvoril žalovanému dostatočný priestor pre uplatnenie jeho procesných práv, pričom žalovaný túto možnosť aj využil. V súvislosti s vytýkanými skutkovými závermi okresného súdu odvolací súd tiež uvádza, že do obsahu práva účastníka občianskeho súdneho konania vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, prípadne dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/1997). Tiež do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Skutočnosť, že okresný súd nevykonal dokazovania v rozsahu žiadanom žalovaným, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver vo veci konajúceho súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 350/2008). Konanie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci však takéto vady nevykazuje, pretože dostatočným spôsobom objasnil skutkový stav, keď uviedol, že základ nároku žalobcu bol v danom prípade ustálený vo výroku trestného rozsudku, na ktorý poukázal a ktorým rozhodnutím bol viazaný.

10. Neopodstatnená je aj námietka nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o interpretáciu nálezu ústavného súdu, v zmysle ktorého „...rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom o vydaní v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskom právnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t.j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal...“. Súdy sú teda viazané odsudzujúcim rozsudkom

vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia a okresným súdom boli zistené. To platí aj o zistení vzniku škody v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Konajúci súd si teda nemôže urobiť úsudok o tom, či boli naplnené skutkové podstaty určitého trestného činu. Následkom protiprávneho konania bol vznik škody, a teda, ak okresný súd v trestnej veci právoplatne rozhodol o tom, že žalovaný spáchal pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv, potom záväznosť jeho rozsudku pre súdy v civilnom konaní znamená aj záväznosť v otázke existencie zavineného protiprávneho konania žalovaného, vzniku škody a jej následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, čo v danom prípade bolo naplnené, keďže súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť nahradiť škodu presne v tej výške, v akej bolo spôsobenie škody konštatované vyššie uvedeným trestným rozsudkom. Pravdou je, že v texte nálezu ústavného súdu nie je výslovne uvedené, že by súdy rozhodujúce o náhrade škody v civilnom konaní boli viazané aj výškou škody. V tomto smere okresný súd vychádzal zrejme zo záverov rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/91/2016 zo dňa 09.08.2016, ktorý takýmto spôsobom interpretoval nález Ústavného súdu SR. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa, že v konaniach o náhrade škody vyvolaných na základe právoplatného trestného rozsudku stále platia závery vyplývajúce z doterajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR (R 22/1979), v zmysle ktorej ak je v čase rozhodovania civilného súdu právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že bol spáchaný trestný čin, je súd viazaný výrokom, že bol trestný čin spáchaný a výrokom, kto ho spáchal; súd je pritom viazaný výrokom, nie odôvodnením trestného rozhodnutia, avšak na druhej strane je potrebné tieto závery vykladať v kontexte už spomínaného a citovaného nálezu ústavného súdu. Z uvedeného vyplýva, že len v tých prípadoch, keď škoda nie je pojmovým znakom skutkovej podstaty trestného činu, si môže civilný súd rozhodujúci o nároku poškodeného na náhradu škody urobiť úsudok o výške škody v rozsahu odlišnom, než vyplýva z právoplatne skončeného trestného konania, resp. môže ísť o prípady, keď v úvahu prichádza spoluzavinenia inej osoby na vzniku škody (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 562/99, resp. sp. zn. 25 Cdo 818/2004). Rozsah viazanosti je daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (porovnaj tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 101/2012). Záverom odvolací súd k námietke nesprávnej interpretácie nálezu ústavného súdu, nesprávnemu právnemu posúdeniu v otázke viazanosti súdy škodou, ktorá má základ vo vedenom trestnom konaní uzatvára, že výsledky vykonaného dokazovania - ako tomu nasvedčuje obsah spisu - umožňovali v danom spore prijať ten právny záver o rozsahu viazanosti civilného súdu rozsudkom trestného súdu, na ktorom súd prvej inštancie súd založil svoje rozhodnutie. V konečnom dôsledku nie je bez významu aj argumentácia žalobcu, že žalovaný sa v postavení obžalovaného na hlavnom pojednávaní k spáchaniu skutkov priznal, urobil vyhlásenie pre potreby ďalšieho konania, a preto jeho obranu vo vzťahu k výške škody uplatňovanej v civilnom konaní aj odvolací súd považuje za účelovú.

11. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení námietky premlčania, k predmetnému odvolací súd najskôr vo všeobecnosti uvádza, že podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Súd je povinný na vznesenú námietku premlčania vždy prihliadať. Podľa § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu premlčí za tri roky a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

12. Pri právach na náhradu škody ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 106, a to kratšiu subjektívnu (odsek 1) a dlhšiu objektívnu (odsek 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Ak napríklad odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá, do uplatnenia práva na náhradu škody, uplynie čas uvedený v ustanovení § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka a škodca v súdnom konaní vznesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o škodu spôsobenú úmyselne. Neprihádza tu už do úvahy objektívna 10-ročná premlčacia doba podľa ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

13. Podľa ustanovenia § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Občiansky zákonník v tomto ustanovení viaže premlčanie práva uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na podmienku vedomosti poškodeného: a/ o škode (nie iba o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti), ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne

vyčíslit' v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde; okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním, b/ o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, t.j. o zodpovedajúcom subjekte. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode. Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku (nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o tom). Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu preukázateľného získania informácií o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne, ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a jeho zodpovednosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/82/2009).

14. Občiansky zákonník v § 112 upravuje prípad, keď dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, ktorému hovoríme spočívanie premlčacej doby. Jeden z prípadov, kedy dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, je, kedy veriteľ uplatnil v premlčacej dobe právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje (§ 112 veta prvá). Právo je uplatnené na súde, keď je podaná žaloba a ďalej vtedy, keď oprávnený subjekt v priebehu prebiehajúceho súdneho alebo iného konania uplatní svoje subjektívne právo (napr. právo na náhradu škody). Podľa ustálenej judikatúry a teórie, ak dôjde k uplatneniu iba časti pohľadávky, nastáva spočívanie premlčania iba pri tejto časti. Prípacom konania, v rámci ktorého dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby, je i tzv. adhézne konanie, teda konanie o nároku na náhradu škody v rámci trestného konania. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradit' poškodenému uplatnenú náhradu škody, mal poškodený možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom súdnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania (R 31/1974).

15. Riadne a včasné uplatnenie znamená, že nie sú žiadne pochybnosti o uplatnenom nároku, pričom zákon výslovne požaduje, aby boli z návrhu zrejmé dôvody a výška uplatneného nároku; stačí, ak poškodený ako dôvod uvedie, že skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia mu bola spôsobená škoda a z tohto dôvodu si uplatňuje nárok na náhradu škody; pokiaľ ide o výšku nároku, treba uviesť aspoň konkrétnu minimálnu výšku spôsobenej škody, prípadne odkaz na dokument (písomnosť), kde je výška určená; nestačí však také vyjadrenie, ktoré odkazuje na budúce vyčíslenie škody. Uplatnenú minimálnu výšku škody možno ďalej upresňovať až do doby, než sa súd na hlavnom pojednávaní (verejnom zasadnutí o dovolaní) odoberie na záverečnú poradu, keďže na určenie výšky uplatneného nároku môže mať vplyv dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí o dovolaní; nárok musí byť uplatnený voči konkrétnemu obvinenému. Za nesprávne uplatnený nárok na náhradu škody treba považovať nárok uplatnený poškodeným napríklad takto „budem žiadať náhradu škody v plnej výške“, „pripojím sa s nárokom na náhradu škody“, resp. „vznikla mi škoda vo výške ...“, alebo „požadujem náhradu škody vo výške zistenej orgánmi činnými v trestnom konaní, resp. vo výške škody spôsobenej obvineným“ (ASPI, Komentár, § 46 zákona č. 306/2005 Z. z.).

16. V danom prípade z už právoplatne skončeného trestného konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 3T/10/2016 vyplynulo, že žalovaný bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 27.06.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 01.06.2017, pričom odsudzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.06.2017. Pretože u žalovaného sa jednalo o pokračovací zločin podvodu, ktorý je úmyselným trestným činom, škoda bola spôsobená úmyselne, a preto pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, táto je desaťročná. Začiatok jej plynutia je potrebné posudzovať k okamihu, kedy došlo k zavŕšeniu konania obvineného a od tohto momentu posudzovať začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby (viď bod 18). Týmto dňom je podľa názoru odvolacieho súdu deň, kedy žalovanému zanikol mandát starostu, resp. kedy prestal poberať plat starostu, a síce deň 10.10.2011. Odo dňa nasledujúceho začala plynúť objektívna premlčacia doba pre uplatnenie žalobcovho práva. Trestné oznámenie bolo žalobcom podané dňa 17.07.2012 (č. I. 1 trestného spisu), pričom k vzneseniu obvinenia voči žalovanému došlo dňa 06.02.2013 (viď č. I. 44 trestného spisu). Predmetné skutočnosti neboli v konaní sporné. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené žalobcovi dňa 14.02.2013. Od uvedeného okamihu mu podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, pretože sa preukázateľne dozvedel nielen o škode, ale aj o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Zo zápisnice o výsluchu poškodeného zo dňa 22.03.2013 (č. I. 103 trestného spisu) vyplýva, že poškodená Obec Svätý Kríž, t. j. žalobca si uplatnil v trestnom konaní

škodu, a to „vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia“. Z uznesenia o vznesení obvinenia je zrejmé, že žalovaný začal byť stíhaný pre pokračovací zločin podvodu, v súvislosti s čím mala žalobcovi byť spôsobená škoda vo výške 84.699,84 eur. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca si dňom 22.03.2013 ako poškodený v prebiehajúcom trestnom konaní uplatnil náhradu škody riadne (v konaní riadne pokračoval, zotrval v uplatňovaní náhrady škody), od ktorého okamihu premlčacia lehota pre uplatnenie nároku spočívala. Táto mu začala opätovne plynúť až po skončení trestného konania, k čomu došlo dňa 27.06.2017. Žaloba na náhradu škody bola podaná dňa 04.09.2017, teda podľa názoru odvolacieho súdu včas, t. j. ešte pred uplynutím premlčacej lehoty.

17. Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu (uvedeného pod bodmi 13, 14 a 15), odvolací súd konštatuje, že odvolateľ má pravdu v tom, že súd prvej inštancie nesprávne uvádza, že subjektívna premlčacia lehota začala žalobcovi plynúť až okamihom nadobudnutia právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku. Uvedená nesprávnosť však nemala žiaden vplyv na vecnú správnosť preskúmaného výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 84.699,89 eur, ktorý nárok vznikol žalobcovi na základe ustanovenia § 420 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo správne konštatoval aj okresný súd.

18. Za správne nepovažoval odvolací súd ani odvolacie námietky žalovaného o tom, že v danom prípade by sa mala posudzovať premlčacia lehota od splatnosti tej-ktorej vyplatenej mzdy. V tejto súvislosti uvádza, že u žalovaného išlo o pokračovací trestný čin podvodu, a preto je potrebné jeho konanie a nárok z toho vyplývajúci posudzovať ako jeden skutok/celok. Až po jeho uplynutí po tom, ako žalobca nadobudol preukázanú vedomosť o tom, že došlo k protiprávnemu konaniu (k vzniku škody) a o tom, kto ho spáchal, prichádza k momentu, od ktorého možno odvíjať plynutie subjektívnej premlčacej lehoty.

19. V danej veci bolo pre rozhodnutie tiež podstatné posúdenie, či podaním trestného oznámenia, resp. ďalšími procesnými úkonmi žalobcu došlo k prerušeniu plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku (účinného v čase podania trestného oznámenia, začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia), poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Predmetné ustanovenie umožňuje poškodenému v trestnom konaní navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu spôsobenú trestným činom. Z hľadiska posúdenia, v ktorom štádiu trestného konania má uplatnenie nároku na náhradu škody dôsledky účinného uplatnenia, je potrebné vychádzať z citovaného ustanovenia. Podľa gramatického výkladu zákona toto právo zákon priznáva poškodenému výslovne proti obvinenému, teda osobe, voči ktorej bolo vznesené obvinenie. Až po vznesení obvinenia, ktorému predchádzalo začatie trestného stíhania, sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva obvineným. Teda až po tom, keď trestné konanie bolo nielen začaté, ale bolo vznesené obvinenie voči páchatelovi, si môže poškodený účinne uplatňovať nároky na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Napokon, pokiaľ nie je trestné konanie začaté, nemožno hovoriť ani o tom, že poškodený v trestnom konaní riadne pokračuje, pretože okrem riadneho uplatnenia je podmienkou prerušenia plynutia premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka aj riadne pokračovanie v trestnom konaní, a pokiaľ toto nebolo začaté, nemožno v ňom pokračovať. Riadne možno nárok uplatniť až voči tomu, voči komu bolo už bolo vznesené obvinenie. Lebo až vtedy je zrejmé, kým bola obeť trestného činu poškodená a v takomto prípade tiež jasné, voči komu si poškodený nárok uplatnil; tento nárok potom bude predmetom trestného konania (adhézneho konania) tak, že bude musieť byť o tomto nároku konané a rozhodnuté. V kontexte vyššie uvedeného vo vzťahu k preskúmanej veci platí, že až oznámením o vznesení obvinenia, k čomu došlo dňa 13.02.2013, žalobca ako poškodený mohol začať účinne uplatňovať nároky na náhradu škody, preto tvrdenie žalovaného, že si žalobca riadne neuplatnil nárok na náhradu škody vo vzťahu k prerušeniu plynutia premlčacej doby, je neopodstatnené.

20. Pokiaľ ide o výrok, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,5 % zo sumy 84.699,89 eur od 11.10.2011 do zaplatenia, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania, v tomto prípade odvolací súd považoval odvolacie námietky žalovaného o nepreskúmateľnosti rozhodnutia za opodstatnené. Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) vyslovil, že právo na spravodlivý proces

zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, obdobne tiež Ústavný súd Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03). Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). V danom prípade súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia okrem citácie zákonných ustanovení, ktoré aplikoval a jednej vety, v zmysle ktorej „uložil žalovanému povinnosť zaplatiť príslušenstvo odo dňa nasledujúceho po dni konca obdobia, za ktoré žalovaný neoprávnene poberal plat starostu do zaplataenia“, neuviedol žiadne dôvody, resp. úvahy, na základe ktorých uložil žalovanému povinnosť zaplatiť príslušenstvo z pohľadávky od dňa 11.10.2011 do zaplataenia.. Nevysporiadal sa s námietkami žalovaného, ktoré predostrel v priebehu prvoinštančného konania, že žalobca si túto časť nároku riadne nešpecifikoval. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že výrok o uložení príslušenstva žalovanému je nepreskúmateľný, a preto ho podľa ustanovenia § 389 písm. b/ CSP, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V súvislosti s ďalším rozhodnutím odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti Zbierku stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2002.

21. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)